

LA CAMPANA DE GRACIA.

FELICITACIO.

Que las logrin felissas.

LA MANIFESTACIÓ DEL DIUMENGE.

Barcelona, la republicana Barcelona quedà en lo lloch degut. Los que deyan que vacilaba davant de las reformas ultramarinas y l'abolició de la esclavitud, la veieren diumenge decidida, entusiasta per la democràcia y per la causa de la humanitat.

Los negrers que pochs dias avants l'havien insultada, reberen lo correctiu que 's mereixian.

La manifestació fou imponent, l'entusiasme indescriptible, la sensatés, la cordura y l'ordre admirables, de tal manera, que si tinguessen consciencia, s'hi haurien sentit pesigollas, aquelles personas archi-sensatas, que cobarda y miserablement aixecan lo bastó, quan son cent contra un, que tinga la sort de no pensar com ells.

En fi lectors: lliadó complerta.

Mes de vint pendons voleyaban en l'aire, a la Plassa de Catalunya. Lo seu hi tenian los comités local y provincial, lo Círcul republicà democràtic federal, lo Cassino popular instructiu del tercer districte, lo Club republicà d'Hostafranchs, lo Club de Sans, lo Centro Instructiu de San Martí de Provensals, lo Club republicà del Poble Nou, lo Centro federal de Gracia, Mataró y altres que no recordem.

En alguns altres s'hi llegian lemas alusius «Los negres son nostres germans» «La esclavitud es un crim» «La tirania pert a las Antillas, la llibertat las salvarà» Lo demócrata civilisa, l'negrer esclavisa» «Lo suor del negre es or pe l'negrer», «Reformas democráticas en las Antillas», «Abolició immediata de la esclavitud» «Abaix la esclavitud», «Demanem a los amants de la redenció del esclau jenergía! y mereixerán bé de la humanitat» y altres que expressaban tots ells las nobles aspiracions dels manifestants.

A tres quarts de onze la manifestació desfilà. Durant lo curs foren molts los que s'hi afegiren: y en la cara de tothom que contemplava l'acte, s'hi llegia perfectament una expressió de franca simpatia y adhesió.

En la plassa de Catalunya pronunciaren calurosos discursos, que foren molt aplaudits los ciutadans Guilleumas, Llaño (americà) y Sanpere y Miquel, diputat a Còrts, lo qual manifestà que avants las Corts deixarian de ser que permetre per mes temps l'infame esclavitud.

Nosaltres fariam lo mateix.

Un cop arribada la comitiva a la Plassa del Comerç, després d'haver recorregut ai só de duas músicas los carrers marcats, lo Governador Sr. Píol felicità als manifestants per la seva actitud digne y sensata: digué que 'l poble català donava probas elocuentissimas de ser digne de la democràcia: manifestà qu'ell s'enorgullia de haver tingut encomenat lo govern de una provincia tant digne com la nostra, y terminà al crit de ¡Viva lo poble honorat de Barcelona!

Mes de setze mil personas, agrupadas sota 'ls balcons de la Aduana saludaren la franca ven del Sr. Gobernador.

Es que tothom coneixia, que trobavam al últim, una persona deslligada de nosaltres, que 'ns sabia fer justicia.

Improvisada una tribuna sota dels balcons, pronunciaren eloquentissims discursos los ciu-

tadans Litran, Anton Altañill, Vidal Valenciano y Vallés: tots ells manifestaren son odi a la esclavitud, tots ells dirigiren duras invectivas contra 'ls que en plé sigle XIX, encare la sostenen, que son precisament los que sostenen també la explotació dels blanchs, que son los que protegeixen totas las tiranias y totas las vergonyas.

Dits oradors rivalisaren en acert y en eloquencia, y reberen entusiastas aplausos, aclamacions y vitors.

Es que saberen tocar la fibra generosa del cor del poble: es que interpretaren sos nobles sentiments.

La manifestació seguí son curs, y encare que al arribar davant de ca 'l general, ab una idea que no comprenem, un batalló que en us de la llibertat de cultos avuy establerta, venia de missa a la Mercé, se interposés entre 'ls manifestants, interrompint lo curs de la manifestació, ni un sol crit que pogués donar lloch a escenas desagradables sortí del llabi deningú.

Si 'l que manà sortir al batalló, portava segons fins, també s'endugué xasco, també rebé la lliadó corresponent.

Per últim la manifestació 's disolgué davant del Consulat dels Estats-Units, ahont la bandera d'aquella gran república federal estava issada. Allá per boca del diputat Sanpere s'expresaren los llassos de afectuositat que 'ns uneixen ab aquell noble pais, y la esperança que té 'l nostre de arribar a igualarlo seguint-ne sas honrosas petjadas.

Ell nos donà l'exemple d'abolir la esclavitud: imitemlo ciutadans, que per aquest camí s'arriba a la victoria, y al establiment de la democràcia dintre de la república federal.

Aquesta es a gran rasgos la resenya de la solemnitat celebrada pel poble de Barcelona, de la qual guardará sens dupte eterns recorts.

Los esclaus de Ultramar pagarán ab llágrimas de agraïment nostres esforços.

Y nosaltres haurém conseguit posar en bon lloch lo nom de Barcelona, ultratjat per uns quants miserables mercaders de carn humana.

BATALLADAS.

Avuy es un dia en que 'l que no está trist sol estar content; pero un dia en que 'ls qu' están contents abundan mes que 'ls tristos.

Per nosaltres avuy es un dia simbólich.

Aném a esplicarnos.

Lo gall que portala alegría a la familia, simbolisa per nosaltres lo gall de la república. Ja vindrá, no 'us espantéu.

Lo turro que 'ns menjem per postres, significa la esperansa de que arribará un dia en que 'l poble governantse pel poble, será dueny del turro, que avuy quatre atrevits rosegan.

Y lo desitjarnos uns a altres bonas festas, nos demostra que 'l dols esperit de fraternitat acabarà per viure dintre del cor dels homes honrats, quan no hi haja despotes que 'ns oprimeixin, ni busca-vidas, que ab nostras divisions s'engreixin.

Lo dia que vinga una república federal, y dintre d'ella 'ls homes de generosos instints y de cor noble, mirin de desarrollar los problemas socials, sembrant entre 'l poble, l'instrucció y enaltint lo treball y l'activitat, podrem ben dir que llavors per la gent de bé será Nadal tot l'any.

Aquesta era de pan y de ventura es lo que avuy com sempre 'us desitjem lectors de la Campana.

Aquí teniu la nostra décima. Guardéuvs la propina. Mil gracias.

EN LA FIRA:

—Papá cóprim los tres reys pel pesebre.
—Van massa cars los reys, fill meu.

—Peléulo al pobre Peret, peléulo!... deya un desde la taula ahont rifaba gallinas.

—Ja veurás, que 't senti algun carlí: no l'hi haurás de dir dugas vegadas que 't peli.

—Quant de aquest gall, bon home, preguntava un filarmonich.

—Sis pesetas.

—Caramba! Qu 's car. En molts teatros hi ha artistas que per sis rals me'n donan tantas dotzenas com vulga.

—Noy, yinch de l'Esplanada. M'hi enamat de una polla mes maca!...

—Ay, ay.... També 't dedicas a comprar vi-ran?...

—No home: parlo de las pollas de la nostra especie.

—¿Vol una casa senyora?...

—No: 'l meu marit es concejal y 'm renyaria...

—Ay vaya ¿perque?

—Perque 'm sembla que la que 'm vén es feta segons los planos, y 'ls concejals no las hi fan.

COSAS D' AQUESTS DIAS.

A CASA.

—Trinch!... L' escombriaire. Si t'è voluntat de dar alguna cosa?... Que tinga felissas festas...

—Tingui, pero temá quan trobi la décima a las escombrarias, veji si pot tornarme 'ls quartos.

—Trinch! Lo carter. Felissas festas.

—(Aquesta es la carta que durant l'any m'ha donat mes disgust.)

—Trinch! Lo sereno. Que las logri felissas.
—(Home aixó 'm fa ja perdre la serenitat.)

—Trinch! Lo carboner. Celebraré que...

—Tingui: no acabi de dirho... (Ja tinch la sanch com un carbó.... Potsé puga estalviar-me 'l que 'm porta.)

—Trinch! Lo sastre. Que las disfruti....

—¿Ah tunante! Quan me feyas l' armilla, massa devias pensar que d' aquesta butxaca sortiria la propina (¡Vaja, aixó no 's pot aguantar!)

—Trinch! Trinch!.. Trinch!.. Y entra 'l taberner, y 'l forner, y 'l sabater, y 'l llimpiabotas, y 'l sombrerer, y la portera, y 'l manyá, y 'l fuster y tots aquells a qui durant l'any heu vist, ó ab qui heu tractat, encare que siga no mes que una vegada.

Y un hom pesseta al un, mitj duro al altre, Amadeo al de mes enllá, vos quedéu ab las butxacas vuidas, lo cap ple..... y vaja després....., a veure qui menja 'l gall de gust.

FORA DE CASA.

A CAL PERRUQUER:

—Afaitim!

—Que las logri felissas.

—Home: avants de treure la navaja, puch dir que ja m'ha afaitat vosté.

AL CAFÉ:

—Si es servit.

—¿La décima!...

—¿Que vol pendre?

—Res: massa que tot avuy estich prenent en-rabiadas.

A LA FONDA:

—¿Que tenim noy?

—Secas, bróquil, patatas... décimas.
—¿Que vols que 'l dinar se m' indisposi?...

¿Quan será 'l any que tinguem bonas festes, que tinguem festes ab pau, sense que ningú 'ns desitji que las passém felissas?..
Volen saber quan será?
L'any que algun editor vulga fer negoci. L'any en que fassi una bona tirada de décimas, tothom n' hi compri, y estiga disposat tothom a contestar als impertinents de la mateixa manera ab que ells nos embesteixen. ¿Nos donan una décima?—Aqui 'n va un altra.
—Que las logri felissas.—Igualment noy.

Entre las cosas mes iniquas á que dona lloch l' esclavitut, s' hi pot posar la de molts homes que tenen negres: en ellas desfogan sos brutals apetits, y després se venen als fills que d' aquest crim resultan.

Sembla aixó impossible ¿no es veritat?
Donchs tot pot ser en un país ahont la esclavitut embruteixi als sers humans.

EPÍGRAMA.

—Donya Panxa n' es per mi lo que estimo ab frenesí,
deya un negre ab veudítxosa;
—¿Vols dir que amas á ta esposa?
—La panxa?.. 'L ventre, vull di!

LO NOY DE LA MARE.

Cansó de bresol.

¿Qué 'l hi darém á n' al noy de la mare, que 'l hi darém que 'l hi sábiga bó?...
cetro y corona perquè vaja maco cetro y corona perquè fassa goig.
L'hi donarém joguinetas tónicas, capsas ben plenas de sorges de plom, l' entretindrém tots plegats, distraientlo l' entretindrém, pobre rey del meu cor.

¿Qué 'l hi darém á n' al noy de la mare, que 'l hi darém que 'l hi sábiga bó?...
¿Qué 'l hi darém quan crescut ja n' estiga, quan no 'l hi bastin ja trenta milions?..
¿Qué 'l hi darém quant plorant amohini?
¿qué 'l hi darém al no ser bon minyó?...
¿quan contra 'l pápa girantse, l'hi pegui, quan tiri còssas ó bé fassa 'l bot?

¿Que 'l hi darém á n' al noy de la mare? que 'l hi darém aixó ray, bé 's véu prou, una surra, y si aquesta no basta al darrera un bon cop de bastó.
Y si encare 'l bastó es poca cosa nos guardém una cosa millor; per ma part ja está fet: desguida cap á dida l' envió, senyors.

Uns dels que demanan ab mes empenyo las reformas de Ultramar son los diputats de Puerto-Rico.

Uns dels que ab mes empenyo las combaten son los que han sigut empleats en aquellas islas.

Si lliguém caps, veurém que 'ls primers representan als esplotats, y que 'ls segons han sigut los esplotadors.

Gracias al sistema arbitrari que fins avuy ha regit á Ultramar, molts han sigut los empleats que n' han tornat riquíssims.

Y 'l seu si que no era l' or filibustero.

Un pare tenia un fill. Havent cumplert quinze anys tractá de iniciarlo en los negocios.

—Aném á la bolsa noy: y observa bé. Allá t' hi pots fer rich, y pots també deixari lo que jo hi he guanyat Ojo y no descuidarse. A veure si serveixes per aquesta carrera.

Aixó era 'l dijous de la semana passada.

Lo noy veje com uns quantos se tiravan de sobre de un altrer. Aquesta fou la primera impressió que 'l ferí. Despues sentí com alguns

cridavan plens de rábia; —¡Matéulo, matéulo!...—Y aixó 'l hi feu arronsar las cellas s' estranyesa: no se 'n sabia avenir.

Al sortir digué á son pare:

—Papá ¿Y aquests son los comerciants mes forts de Barcelona?

—Aquests son. ¿Perqué 'u preguntas?...

—Ay... ay... ¿y un bon comerciant deu calar foch al magatzém per exemple?

—No noy: pero...

—Y donchs porque volian á matarlo á n' aquell? Jo 'm sembla que en lloch de aixó, l' hauria agafat, l' hi hauria pintat la cara de negre y cap á la Habana á vendrel.

—Bravo noy! Ets un gran home. Tu 'n sábrás mes que jó.

Tant mateix es cert lo que 's deya.

Alguns somatents de la montanya, instigats per en Castells van fer foch en las inmediaciones de Casserras contra las tropas de la columna manada pel coronel Mola.

Lo coronel Mola havia sigut un dels *gejes* dels somatents.

Are haurá palpat prácticament las ventatjes d' aquesta institució que 'l govern radical conserva.... ¿Lo govern radical, senyors, que nega las armas als verdaers lliberals!..

Lo govern fá esforços porque avuy las clases passivas pujan haver cobrat sos atrassos. Al menjarse lo tallet, de turró es segur que esclamarán:

—«Dulces recuerdos del placer perdido?»

Los partidaris de l' esclavitut per fer la contra á las reformas de Ultramar, dihen que han sigut meditadas per la cort de Victor Manel.

Aixó no probaria sino que á Italia hi ha mes generositat de sentiments que aqui.

Escolten vosaltres que diheu aixó:

¿No va ser meditada per Victor Manel la vinguda de son fill á Espanya?
Y donchs ¿perque no hi vareu trobar brochs llavors?

Unitat nacional!... Integritat nacional!... Veus aquí duas paraulas bonicas, duas ideas patrióticas.

Mes ¿las professan aquestas ideas los que demanan que en Ultramar continuhi l' esclavitut, los que volan que allá hi regeixin lleys distintas de las nostras?..

No! l' unitat nacional requereix unitat de legislació.

Y ¿son espanyols los que están regits per lleys que no son las d' Espanya?..

Al tornarse'n á Oviedo la comissió asturiana que havia anat á oferir una insignia al nén de D. Amadeo, fou rebuda á xiulets y á cop de tronxos.

No se que tenian los nets de D. Pelayo, los nets del primer rey espanyol dels espanyols.

Rebém lo corréu de Madrid per mar.

Fins que á alguna partida carlista tirantse á l' aygua l' hi dona la gana de detenirlo.

Perque 'ls partidaris del Terso, per no ofegarse, sobre las espaldas hi portan una carabassa.

A Madrid vá á publicarse un periódich redactat pels negres.

Ja 'u dich jó: Vindrà un dia en que 'ls esclaus de avuy serán los catedráticos dels fills dels seus amos, que haurán d' estudiar si es que vulgan guanyarse la vida honradament.

Un tal Sr. Martinez Villergas ha defensat en plé Congrés als voluntaris de la Habana, y

s' ha declarat contrari de la abolicio de la esclavitut.

Aquest Sr. es l' únich diputat de la minoria republicana que s' ha atrevit á tant.

Pero en honor de la veritat, aquest senyor vá ser votat com á radical, y sens dupte per equivocació, prengué asiento en los banchs de la minoria.

Un home que defensi l' esclavitut no pot ser republicá.

Deya un andalus:—Per generació antigua la mèva. Miri, avuy mateix que som Nadal, hi pagat la pensió de una quantitat que vá enmatllevar un dels meus antepassats que era pastor, per anar á adorar al *niño Jesus* en lo portal de Betlém. Es positiu: cad' any la pago.

A Madrid surt un periódich titulat «El Tibernero»

Va dedicat á n' en Rivero.

L' idea es oportuna: ara s' ha de veure si sos redactors batejarán tant bé 'l vi, com lo periódich.

La costum es lley, resa l' adagi.

Aixis, quan dihen los radicals:—«No ocurre novedad en la Península», volen dir que per tot arréu hi han trompadas, porque estánhi, acostumats, la novetat seria que cessessin.

Los carrils están complertament paralisats. Aquesta es una de las victorias dels salvajes carlins.

Y es una victoria, porque volent ells tornar á n' aquell temps, no hi ha pas cap dupte, que are 'l modo mes fácil de viatjar es anar ab burro.

—¿Oh temps deliciós dels burros! denhen dir ells.

TURRÓ.

Tots los homes s' amohinan s' amohinan pel mateix: quan dintre ells la gana creix ahont hi ha remey endevinan.
Per xo, solzament per xo, lo mes bó es estrafalari.
¿Sab que buscan D. Macari?
¿No sab que buscan?
—Turró.

Los carlins que á la montanya fan als llops la competencia y roban sense clemencia y assessinan plens de sanya, y en nom de la religió sembran 'infern á son pas, ¿sab que buscan D. Tomás?...
¿No sab que buscan?
—Turró.

Montpensier y sa cunyada que ahí 'ls dos s' haurian mor' y s' haurian tret lo cor quan menos de una grapada.
Y avuy com si tot aixé fos un somni, 's fan l' amich; ¿no sabs porque 'u fan Antich?
¿No sabs que buscan?
—Turró.

En Topete y en Serrano l' un parlant, fent l' altre 'l mut, sech l' un, l' altre conmogut.... ¿sabs ahont van tot xano, xane?...

A trobarse en un recó fentse lloch qui primé hi siga, porque bah! vol que l' hi diga, ¿no sab que buscan?
—Turró.

Aqueli de la transferencia que ha mogut tanta camorra fent partidas de la porra

y tantíssima indecencia,
que avuy vol tenir rahó
dihent que á Espanya tot vá mal,
¿no sabs perquè ho diu Pasqual?...
¿No sabs que espera?
—Turró.

Y aquell altre, 'l solitari
que diu: «Llibertat jo abono»—
y l'endemà—«Als peus del trono
moriré si es necessari»;
y que plé d'obcecació
vá endavant y vá endarrera,
¿no sabs perquè ho fa D. Pere?...
¿No sabs que menja?
—Turró.

Y aquell que mitj marejat
ramp en las Corts campanetas
y mareja las xavetas
de tantíssim diputat,
y no content ab aixó
proba que de *aispa* está
dihent xistes.... ¿Sabs perquè ho fa?
¿No sabs que llepa?
—Turró.

Y tots aquells baladriers
que lo que fan no meditan,
y ab sos brams al poble exitan
á desempedrar carrers:
y aixis que vé la maró
prenen destins á Ultramar,
¿no sabs que hi van á buscar?
¿no u sabs, oh poble?
—Turró.

Aquell jove, y mes de cent
que 's fican, tot fent lo bólica,
á la juventut católica
per fer un bon casament...
Negrero ab cor de carbó,
militar que 's pronuncia,
atacat de empleomania...
¿No sabs que esperan?
—Turró.

Y jo que á n' aquí m' estich
fent versos per divertirte
y aprofito 'l descobrirte
del mon los enganyos, te dich,
noy que pensarás molt mal
si 't creus que 'l turró 'm fa escriure:
d' escrits aquí no 's pot viure
y ademés soch federal!

La comissió asturiana aná oferí una creu al
al nen de D. Amadeo.

—Aquesta creu, digué 'l comisionat que te-
nia l' encàrrech de dur la paraula, aquesta
creu fou la que empanyá D. Pelayo per ban-
dera, quan hagué d' espulsar de las monta-
nyas y valls asturianas, als invassors de la pa-
tria.

¡Imprudent! Ahont vá á parlar de invassors
de la patria, davant de un rey estranger!...

Uns lladres cristians
catòlics, apostòlics y romans,
ja que tots ells ben batejats sigueren
un tren dias passats ne detingueren,
y á un moro que hi trobaren
passa de dos mil duros l' hi robaren.
¡Vés que dirá del espanyol decoro
aixís que torni á l' Africa aquest moro!

Un tal Rodriguez de Madrit, diuen que ha
descubert la direcció dels globos.
Ho crech molt bé.

Ben mirat es mes fácil aixó, que no que
moltes columnas descubreixin la direcció dels
carlins.

Y molt mes fácil encare que descobrir qui
vá matar al general Prim.

Una quadrilla de lladres en Guipuzcoa, ha
secuestrat á un escribá.

Lo deuen voler perquè prengui acta de las
sevas valentias.

L' empréstit ha tingut un verdader fiasco.
A Espanya 'ns trobem ja en lo cas d' aquell
que va anar á una caixa de préstamos.
—¿Quan me deixaria sobre la roba que por-
te?

—Quatre duros, digué 'l prestamista
—Home: si la camisa ja me 'n vá costar
tres.

—Ah ¿la camisa y tot? Donchs cinch duros.
—Aclúquis y 'm despullo.

—Vaji en nom de Déu: no estich per veure
pallaringas.

Aixis mateix l' hi responen á la pobre Es-
panya, quan tracta d' empenyar sos últims pel-
lingots.

Los conservadors de la revolució han publi-
cat un manifest aconsellant al partit que esti-
ga á veure com s' arregla tot aixó.

Es dir: un cirí á Sant Miquel y un cirí al
dimoni, perquè es bó tenir amichs al cel y al
infern.

¡Pobre gent y 's quedarán sense ciris y sen-
se res!...

Crisis... crisis... lo ministre d' Ultramar...
lo de Hisenda.... hi entra aquest..., hi entra
aquell...

—Que hi entri qui vulga. Al cap de vall
hi té d' entrar lo poble.

—La cayguda del ministeri!... La caygu-
da del ministeri, dos quartos!

—Noy!... diu un pajés.

—Tinga, que 'n vol un?

—No: volia preguntarte tant sols ¿que sabs
si s' ha fet mal quan ha caigut?...

En la manifestació del diumenje en favor de
las reformas de Ultramar hi hauria estat molt
bé un pendó, representant á un capatás, lo
puro en la boca, lo barret de gipi-japa al cap,
y lo fuet en las mans, donant vergassada que
te crió á un pobre negre, ajennollat á sos peus y
ab las espatillas vermelles de sanch.

Si 'ls negreros tinguessen cor de ferne al-
guna de manifestació, per pintar la seva idea
deurien posarhi un blanch fent lo gandul so-
bre una hamaca, y al davant d' ell un negre
ab las camas arronsadas portantli una toya de
dors.

En lo primer deuria llegirs' hi—*¡Abaix t' esclavitut!*

En lo segon:—*¡Placeres de D. Pancho.*—

—Cá: si tots los que defensen las reformas no
tenen res per perdre. Quatre miserables ve-
nuts al or filibustero, deya un negrero.

—Home Sr. Nofre— Y 'ls filibusteros que
tenen or per comprar ¿son també miserables
que no tenen res per perdre?..

Se vá á posar una contribució sobre las
creus y títols de noblesa.

Una contribució sobre la vanitat.

—¿Totas las creus pagarán contribució? pre-
guntaba un.

—¿Totas?

—Hasta la creu que dú á sobre la Espanya
ab honra?

—Hasta aquesta!

—¿Quan pagará?

—Trenta millions.

S' ha tornat á parlar d' enviar á n' en Bialó
á Puerto-Rico.

Allá!... com mes lluny dels carlins millor!...

Aixó d' enviar á n' en Bialó á Puerto-Rico
no resu res ab las reformas.

¡A! betua al mundo! Es que nos entengamos!

Cuestió matemática:

Hi havia cinch aucells en un arbre. Un cas-
sador los clavá un tiro y 'n matá dos. ¿Quants
n' hi van quedar?...

—Home, de cinch quin treu dos... N' hi
van quedar tres.

—Es equivocat. No n' hi va quedar cap,
perquè ab lo soroll, los altres van escapar-se.

—La bolsa baixa, baixa de una manera hor-
rible, deya un la senmana passada.

—Tant que baixa, y per més que m' aixe-
qui de puntetas no la puch haver, l' hi respo-
nia un altre.

—Los carlins en un poble del camp de Tar-
ragona han fet pagar á uns pobres quintos lo
preu de la redenció.

Y are vindrá 'l govern y 'ls farà pagar
també.

Lo govern té la culpa de que 'ls carlins se
sostingan, y fassan tot lo que 'ls dona la real
gana.

Lo govern té la culpa de que hi haja quin-
tas.

Pero en realitat nosaltres la tenim de que
hi haja 'l govern.

—Ja no ha fet lo que l' hi he dit, deya una
mestressa á una criada. Jo l' hi he dit que 'm
portés peix fresch.... y ¿que no sent la pudó
de passat que fa aquest que m' ha dut?...

—Ja m' ho semblaba que era passat; tant
que fins ho he dit á la peixetara; y davant del
peix mateix que l' hi he dit; pero ell s' ha
quedat tant fresch, com si tal cosa.

Al Liceo s' ha estrenat una ópera de Verdi
titolada «La forza del destino».

Jo ab franquesa, hi anava á veure una cosa,
y me n' ha sortit un'altra.

¿May dirian que esperava contemplarhi?
La historia de algun d' aquests baladriers, que
una vegada están cansats de perturbar al par-
tit republicá, agafan lo primer empleu que se
'ls dona per Ultramar. Tots ells quan marxen
diuen: ¡Qué hi farém! La forza del destino!...

—Escolti, deya un.—¿Pot haverhi dos reys
distints dintre de una mateixa monarquia?

—Home no.

—Y donchs ¿qui reyna aquí á Espanya?

—¿Qui vol que reyni?.. D. Amadeo.

—¿Com sempre veig la Gaceta que diu «Rey-
na el orden en la Peninsula!..»

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Sr. D. S. A. Barcelona.—Hem rebut la poesia
que 'ns remet. L' assumpto es passat, y contra lo
que vosté creu en la Campana 'n tractarem á
son degut temps.—Sr. D. F. A. Idem. L' hi agra-
him los epigramas, alguns dels quals mirarem
de aprofitar.—Sr. D. H. C. Gavá.—Las sevas xa-
radas quedan esperant torn. Mirarem de in-
sertarlas aviat.—L' as de basto—Gracia Idem
Idem.—L' heréu de casa—Barcelona, Idem Idem.—
Sr. D. P. T. Frontera.—¡Llástima que l' article
que 'ns envia no estiga acomodat á las condi-
cions de la Campana. Per la nostra part mirarem
de tractar l' assumpto de la manera que 's puga.

Solució á las xaradas del número anterior.

I.

—¿Sabs qué vol dir?...

—Bé 's véu prou:

pot dir au y pot dir ou.

II.

—Home 'n vas fé un xiquet massa
ab la broma que tu dius...

La Sara tingué motius
de darte una CA-RA-BAS-SA!

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataúlfo, 14.

I. Lopez, editor.